

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο Όδός Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανᾶ — Μαξιμου Βιλόφ: ΑΠΙΣΤΟΣ! — Πριςπέρ Μεριμέ: ΟΚΥΑ-
ΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ
παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν
ἐγκαίρως τὴν νέαν διεύθυνσιν των

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Ἀγωνίαι.

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς
κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν. Ἡ Ζουάννα Τρε-
λὰν ἐξεγείρετο ἀπὸ βαθέως ὕπνου πλήρους
ὀνείρων καὶ ἐφιαλτῶν.

Ἡ ἀράστη περὶ αὐτήν.

Μόνος ὁ μονότονος ἦχος τοῦ ἐκκρεμοῦς
ἠκούετο. Ὁ θόρυβος τῶν Παρισιῶν ἐφάνηκε
μέχρις αὐτῆς ἡμερώτερος, ἕνεκα τῶν κε-
κλεισμένων παραθύρων καὶ τῶν εὐρέων
καταπετασμάτων.Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε
πρὸς τὴν θερμοαστράν. Τὸ ὥρολόγιον ἐδεί-
κνυεν ἑννέα ὥρας.

Ἡ κρεολὴ ἐσήμανε.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολάς; ἠρώτησε τὴν
θαλαμηπόλον της.

— Ὁχι, κυρία.

— Παράδοξον. Ἄνοιξε.

Τὸ φῶς ἀπλετοῦν εἰσελθὼν ἐφώτισε τὸ
πρόσωπον τῆς Ζουάννας, ἥτις περιετυλί-
χθη ἐν πρωινήν ἐκ φλανέλλας ἐσθῆτι.— Ἡ κυρία δὲν ἐκοιμήθη καλῶς ἄ-
πόψε, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.— Ναί, εἰμαι ἀνήσυχος. Δὲν εἰξεύρω
τί ἔχω.

Ἀληθῶς ἡ κόπωση καὶ ἡ ταραχὴ ἐφαί-

νοντο ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς.
Ἐξ τινος μόνον ἡμέρας εἶχε τόσον ἀλ-
γισθῆ. ὡς εἰ ἔπασχεν ὑπὸ νόσου.— Δός μοι νὰ ἐνδύθῃ τυχέως, διέ-
ταξεν

— Ἡ κυρία θὰ ἐξέλθῃ;

— Ναί.

Καὶ παρετήρησεν αὐτήν εἰς τι κάτο-
πτον.— Θεέ μου! πόσον εἰμαι δυσειδής!
ἀέκραξεΔιεκείχετο σπεύδουσα τὴν κόμην της,
ἀνευ φιλαρεσκείας, μὴ φροντίζουσα νὰ φανῇ
ὠραία, ἐνεδύθη τὴν ἐσθῆτα, τὴν ἡ θάλα-
μηπόλος ἐκόμισεν αὐτῇ, χωρὶς νὰ ἴδῃ
οὐδὲ τὸ χρῶμα αὐτῆς, ἐφόρεσε τὰ χειρί-
δης καὶ τὸν πῖλόν της, κατήλθε δρομαία
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρώτην ἀμαξίαν, τὴν
συνήνητησεν.— Ὁδὸς Πανεπιστημίου, εἶπε τῷ ἀ-
μαξηλάτῃ.Ὁ δὲ Πρέλ ἦν εἰς τὸ γραφεῖόν του,
ὅτε ἀνῆγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς
νεαρᾶς γυναίκος.Μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκε-
πτηρίου, ὅπερ ἔφερεν αὐτῷ ὁ ὑπηρετής
του, τὸ ὄνομα: Ζουάννα Τρελὰν.— Μιὰ πολὺ ὠραία κυρία, κύριε! εἶ-
πεν ὁ γέρον θαλαμηπόλος.— Εἰσάγαγέ την, διέταξεν ὁ Μαξιμος
διευθετῶν τὸν ἐπενδύτην του καὶ τὸν
λαίμοδετήν του.Εὐθύς, διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος πα-
ρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς κρεολῆς.

— Σεῖς, εἶπε.

— Ναί, ἐγὼ τόσῳ πρωτ' ἐκπλήττεσθε,
δὲν εἶν' ἀληθές;— Ἀληθῶς καὶ ἂν ὁ δ' Ἀμβαρὲς δὲν
ἦτο φίλος μου θὰ προσέθετα: Μὲ θέλγεται.— Εἰσθε εὐγενεῖς δὲν ἀξίζει ὅμως τὸν
κόπον. Δὲν ἔρχομαι δι' ὅμᾶς, ἀλλὰ δι' ἐμέ,
εἶπε σπεύδουσα. Τὸ γνωρίζετε καλῶς ἄλ-
λως τε. Εἰσθε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὐκολώ-
τατα ἐννοοῦσι τὰ πράγματα. Ἐπὶ πλέον,
εἰμαι βεβαία ὅτι ἐμμαντεύσατε ἤδη τὸν
σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Εἰσθε ἀνήσυχος.

— Πλέον ἢ ἀνήσυχος εἰμαι τεταραγ-
μένη. ἀσθενής, περίτρομος.

— Εἰσθε ὑπερβολικῇ.

— Ποσῶς. Συμβαίνει οὕτως πράγματα, τὰ
ὅποια ὑπερτεῶ καὶ τὰ ὅποια μοὶ κρύ-
πτουν

Ὁ δὲ Πρέλ ἐσιώπα καὶ ἀνέμενεν.

Ἡ Ζουάννα ὠμίλει διὰ φράσεων βρα-
χειῶν, διακεκομμένων.Ὁ μαρκήσιος ἔβλεπεν αὐτὴν διατελοῦ-
σαν ὑπὸ τὸ κράτος ὀργῆς μόλις συγκρα-
τουμένης καὶ ἐτοιμοῦ νὰ ἐκραγῇ.Ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν
χεῖρά της, τὴν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρε.— Σας ἀφίνω τὴν χεῖρά μου ὡς εἰς ἰα-
τόν. εἶπεν αὐτῇ μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος.
Βλέπετε ὅτι ἔχω πυρετόν, ὅτι δὲν εἰμαι
ἥσυχος. Δύνασθε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ὑπο-
φέρω πολὺ. Εἶν' ἀληθές.Καὶ ἔκουσε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χει-
ρῶν της.— Ἰδωμεν, εἶπεν ὁ Μαξιμος, καθησυ-
χάσατε καὶ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ εἰλικρι-
νῶς ὅ,τι ἔχετε, ὡς εἰς φίλον, διότι αἰ-
σθάνομαι βαθεῖαν δι' ὅμᾶς φιλίαν.— Τὸ γνωρίζω. Λοιπὸν ὁ Ροζέ μ' ἀ-
πατᾷ. Ὁ Ροζέ πράττει τι πλέον ἢ νὰ μὲ
ἀπατᾷ. ἀτιμάζεται, ψεύδεται.

— Ὑποθέτετε.

— Ὁχι. Ἐννοῶ τὰ πάντα. Ἡμῖν ἐπὶ
πολὺ τυφλή, ἤδη ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ δὲν πλανῶμαι πλέον. Αἰσχύνομαι ὅτι
παρεδόθην εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον! Ἐξ-
κυτελίσθην, ἐπλήγην, περιῦδρίσθην.

— Τί βλέπετε λοιπὸν;

Ἡ Ζουάννα ὠμίλησε σαφέστερον.

— Ἐστὲ καὶ σεῖς εἰλικρινεῖς ἐπίσης,
εἶπε τῷ δὲ Πρέλ. Σας ἔγραψεν.

— Ἀληθῶς.

— Πότε;

— Σήμερον.

— Εἰσθε ἔντιμος!

— Προσπαθῶ.

— Λοιπὸν! Δὲν θὰ τολμήσετε νὰ μοὶ
δώσετε ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν του.Ὁ Μαξιμος ἀνεσκήρτησεν. Ἡ Ζηλότυ-
πος κεφαλὴ εἶχεν ὀρθῶς μαντεύσει.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐπὶ τοῦ γραφείου του ἀνοικτή. Ἐνστικτικῶς ἔσπευσεν ἰν' ἀποσύρῃ καὶ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν βλεμματικῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἀλλ' ἡ Ζουάννα, ἥτις εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν γραφὴν, ἀνηγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιστολὴν, ὥς εἰ ἤθελε ν' ἀρπάσῃ αὐτήν.

Ἡ κρεολὴ κατέστη ὠχρότερη.

— Ἦδη, εἶπε, τὰ πάντα γνωρίζω· δὲν ἔχετε τίποτε νέον νὰ μοὶ εἴπητε.

Καὶ καθήσασα πάλιν ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Βαθμηδὸν συνήλθε.

— Σὰς ἔλεγα ὅτι εἰσθε τίμιος ἀνθρώπος. Ἐγνώριζα ὅτι δὲν θὰ προεδίδατε τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου σας. Ἐπέσατε εἰς παγίδα. Δὲν θὰ ἐλάμβανα τὴν ἐπιστολὴν. Ἄν υποθέτετε τὸ ἐναντίον, τοῦτο εἶναι ὕβρις δι' ἐμέ. Ὁ Ροζέ θέλει νὰ νυμφευθῇ. Δὲν εἶμαι πλέον τίποτε δι' αὐτόν. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω. Ἐν τούτοις εἶχα ὑπ' ὄψιν μου τὰς ὑποσχέσεις του, τὰς πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεις του. Μηπως ἐγὼ τὰς ἀπῆρξα; Οὐδὲν τῷ ἐζήτησα. Ἐκεῖνος μὲ ἐζήτησε καὶ μοὶ ὥμοσε πληθὺν ὄρκων· τοιοῦτοτρόπως ἔπεσα εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστησε. Εἶχα ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Πόσον ἡμην ἄφρων! Ἡμην παίγνιον δι' αὐτόν, διὰσκέδασις καὶ οὐδὲν πλέον. Δὲν τῷ ἄρῃσκω πλέον. Δὲν λαμβάνει μάλιστα τὸν κόπον νὰ μοὶ τὸ εἴπη. Φεύγει καὶ μὲ ἀφίνει εἰς ἀβεβαιότητα φρικαλέαν. Ἐχει καλῶς! Εἶναι ἐλεύθερος. Δὲν ἔχω δικαίωματα ἐπ' αὐτοῦ· εἶχα μόνον τὸν λόγον του, ἰδοὺ ὅμως ποῖαν ἄξιαν ἔχει ὁ λόγος τοῦ κυρίου κόμητος δ' Ἀμβαρῆς!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε μετὰ παραδόξου πικρίας καὶ καταφρονήσεως, ἣν παρετήρησεν ὁ δὲ Πρέλ.

Ἐγείρετο ἰν' ἀπέλθῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ πάλιν.

— Δὲν τὸν ἀγαπάτε λοιπόν; τὴν ἡρώτησεν.

— Μήπως εἰςεύρω! Εἶμαι παράφρων. Τὸ λογικόν μου σκαλεῖ. Ἄ! σεῖς εἰσθε εὐτυχῆς! Οὐδέποτε θὰ ἐννοήσετε τὸ μαρτύριον γυναικός, ἥτις τὰ πάντα ἐθυσίασε δι' ἄνδρα ἐλθόντα πρὸς αὐτὴν μὲ διαβεβαιώσεις αἰωνίου ἔρωτος, ἀπεριόριστου ἀφοσιώσεως, δι' ἄνδρα, ὅστις τῇ ὑπέσχετο τὸ ὄνομά του, καὶ ὅστις τὴν ἐγκαταλίπει ἀδιαφορῶν διὰ τὴν προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν της. Ἄν μὲ ἐρωτήσετε τί θὰ πράξω, τὸ ἀγνοῶ ἐντελῶς. Θὰ ἀφήσω τὸν οἶκόν του· οὐδὲ ἐν σολιδίον θὰ λάβω ἐκ τῶν χρημάτων του. Θὰ τῷ ἀφήσω τὰ κοσμήματά του, τὰ πάντα. Σὰς ὁμνῶ δὲ εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπαινῶ. Ὁ ὄρκος μου δὲν θὰ εἶναι μάταιος, ὥς οἱ ἰδικοὶ του. Ἐπειτα δὲν εἰςεύρω τί θ' ἀπογείνω, ἐκλυτος κόρη ἔσως, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἄνδρας, ἐντιμὸς γυνὴ ἔσως, ἂν εὕρω θέσιν τινὰ οἰανδῆποτε ἐργάτιδος ἢ ὑπαλλήλου εἰς τι κατὰσθημα. Θὰ ἰδῶ.

Ὁ δὲ Πρέλ συνεκινεῖτο ἐνώπιον τῆς

ὥραιας ἐκείνης γυναικός, ἥτις μετὰ τοσαύτης ἀπλότητος ὠμίλει περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς.

Ἡθέλησε τότε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Σὰς ἀκούω, καὶ σὰς λυποῦμαι, ἤρξατο λέγων οὐχὶ ἄνευ ἀμνηχανίας, ἀλλ' οἱ φόβοί σας εἶναι μόνον ὑποθετικοί. Περιμένετε τὸν κόμητα, διὰ νὰ βεβαιωθῇτε. Πρό τινος χρόνου διατελεῖ εἰς μεγάλας δυσχερείαις. Ἰδοὺ τί δύναμαι νὰ σὰς εἴπω ἐμπιστευτικῶς. Ἐχασεν ὑπέρογκα ποσὰ εἰς τὸ Χρηματιστήριον, εἰς τὴν Λέσχην, πανταχοῦ. Βεβαίως ἡ θέσις του δὲν εἶναι ἀπειλῆς. Ἀπαγε, ἀλλ' εἶναι ἀρκούντως σοβαρά, ὥστε ν' ἀνησυχῇ. Σὰς τὴν ἀποκρύπτει· δὲν εἶναι ἄρα γε τοῦτο λεπτότης ἐκ μέρους του; Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μοὶ ἐνεπιστεύετο τὰς θλίψεις του διὰ τοῦτο δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀναγνώσετε. Ἐπιμένετε νὰ τὴν ἴδῃτε;

Ἐκείνη ἐνευσεν ἀποφατικῶς.

— Θέλει νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀνησυχιῶν.

Ὅταν τὸ κακὸν θὰ ἦναι ἀνεπανόρθωτον, θὰ ἦναι καιρὸς νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ. Ἰδοὺ ἡ σκέψις του. Τὸν μέμφεσθε διὰ τοῦτο!

Καὶ ὠμίλησεν αὐτῇ διὰ φράσεων ἡδαιῶν, ἵνα κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν της.

— Γνωρίζετε ποῖαν φιλίαν αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς. Εἶναι φιλία εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἀμφισβᾶλλετε. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ διὰ τὸ μέλλον καὶ ἐμπιστεύεσθε εἰς ἐμὲ τὰς θλίψεις σας. Καὶ τίς δὲν ἔχει θλίψεις! Εἰσθε ἡ ἐλκυστικωτέρα γυνή, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα. Ἐχετέ τι τὸ μεγαλοπρεπές, ὅπερ μὲ συγκινεῖ, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἴπω. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἀγαπῶν τις καὶ κατέχων ὑμᾶς, δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ ἄλλο τι καὶ νὰ ὀνειροπολήσῃ ἄλλην εὐτυχίαν. Ἀλλ' ὁ βίος εἶναι πλήρης ἐκπληξέων. Ὁ Ροζέ, ὅστις εἶναι ὁ παιδικὸς σύντροφός μου, ἔχει τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ. Ὅλοι ἔχομεν τὰ ἰδικὰ μας. Τὸ μεγαλύτερον ἐλαττωμά του εἶναι ὅτι εἶναι παίκτης. Γνωρίζει ὅτι αὐτὸ τὸν καταστρέφει. Ἀλλ' εἶναι ἀνίσχυρος ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πόθον του. Εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ὀπισθοδρομοῦσιν ἐνώπιον οὐδενὸς ἐμποδίου διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πάθους του. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἀθετήσῃ τὰς πρὸς ὑμᾶς ὑποχρεώσεις του. Πιστεύσατέ μοι· περιμένετε. Θὰ σὰς γράψῃ, ἤδη ἔσως θὰ εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν σας ἡ ἐπιστολὴ του. Σὰς ἀγαπᾷ, ἀλλ' αἱ ἀπώλειαι τὸν ταραττοῦσι. Θὰ διέλθῃ θλιβερωτάτας στιγμὰς!

— Διατί δὲν μοὶ ἐνεπιστεύετο τὰς λύπας του! ἀνέκραξεν ἡ Ζουάννα. Ἄν μὲ ἡγάπα ἀληθῶς, ὥς λέγετε, διατί νὰ ἔχῃ μυστικὰ ἀπὸ ἐμέ; Ἄν εἶναι πτωχός, θὰ τὸν ὑπεστήριζα, θὰ τὸν ἐνεθάρρυνα, θὰ τὸν παρηγόρουν. Τί εἶναι ἡ πενία, ὅταν ἔχῃ τις τὴν δύναμιν, τὴν νεότητά καὶ τὸ θάρρος! Δὲν μὲ εἴλκυσε ἡ περιουσία του, ἀλλὰ τὸ σέβας μεθ' οὗ μοὶ ὠμίλει. Ὅπως δῆποτε θὰ σὰς ἀκούσω. Θὰ περιμένω! Ἀλλὰ, προσέθηκε δακρυρροοῦσα καὶ κιννοῦσα τὴν κεφαλὴν, γνωρίζω ἀρκετά. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμνάν σας. Μήπως δὲν ἀναγινώσκω εἰς

τοὺς ὀφθαλμούς σας τὴν καταδίκην μου; Θέλετε νὰ μὲ παρασκευάσετε διὰ τὴν συμφορὰν, ἥτις ἐπικεῖται. Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντεροζ εἶναι πλούσια, καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐχει καλῶς. Μίαν μόνην ἔχω ἀμφισβόλιαν, ἥτις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐκλείψῃ. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπολύτως θὰ βεβαιωθῶ, οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω. Τὰ πάντα ὑπέστην μετ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτόν. Θὰ ὑποστῶ τὰ πάντα ἄνευ αὐτοῦ καὶ ἔνεκεν αὐτοῦ. Μὴ λησμονήσετε ὅμως ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπαινῶ καὶ ἂν περιπέσω εἰς τὴν φοβερωτέραν πενίαν καὶ ἂν ὥς ἐκ θαύματος καταστῶ ἐκατομμυριούχος. Οὐδέποτε θὰ πατήσῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας μου.

Ἡτοιμάζετο ἤδη ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεθαύμαζεν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ναὶ ἀπόψε.

— Μεταβαίνετε εἰς συνάντησίν του;

— Ναί.

— Θὰ ἐπαινιδωθῶμεν;

— Βεβαίως. Ὁ Ροζέ ἐξίζει περισσότερον ἢ ὅσον φανταζεσθε.

— Τὸν ὑπερασπίζετε! εἶπεν ἡ Ζουάννα μετὰ πικροῦ μειδιάματος. Θὰ ἐφέρεσθε ὡς αὐτός;

Ὁ δὲ Πρέλ ἔσφιγξε τρυφερῶς τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκράτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του καὶ δὲν ἀπῆντησεν.

ΙΗ'

Τὸ παράθυρον τῆς Ἀγνῆς.

Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως τῆς Ζουάννας Τρελάν καὶ τοῦ μαρκησίου δὲ Πρέλ, συνοδία ἐφίππων διήρχετο τὸ μέρος τῶν δασῶν τοῦ Σαίν-Ζιλδᾶς, τὸ πρὸς τὸ Πενοὲ ἐκτεινόμενον.

Ἡ συνοδία αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ ὑποκόμητος δὲ Ρεβίλ, τοῦ λοχαγοῦ δ' Ἐστρέλ, τοῦ στρατηγοῦ δὲ Σαμπερζὸ καὶ τοῦ βαρόνου δὲ Φοντραίλ.

Ἐπὶ κεφαλῆς, εἰς τινα ἀπόστασιν, ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντεροζ καὶ ὁ Ροζέ ἐβαινον πλησίον ἀλλήλων ἐν καλπασμῷ.

Ἡ Καικιλία ζωηροτάτη ἠκροᾶτο τῶν θερμοτάτων ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κόμητος.

Ἐμεῖς αὐτῷ μετ' εὐαρεσκείας, ὀλίγον ὀμιλοῦσα, ἐπιδοκιμάζουσα ὅμως τὰ σχέδια τοῦ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ χειροκροτοῦσα αὐτόν εἰς πᾶσαν εὐφροσύνην. Ὑπέσχετο αὐτῇ ὁ δ' Ἀμβαρῆς τὴν τρυφερότεραν περιποίησιν καὶ ἄκραν εὐδαιμονίαν.

— Ἀλλὰ πῶς ἐννοεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν; ἠρώτησεν ἡ νεανίς. Ἴσως δὲν ἐννοοῦμεν αὐτὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

— Θὰ διατάσσετε καὶ θὰ ὑπακούω.

— Τὸ ἐννοῶ, ἐπὶ ὁκτὼ ἡμέρας. Ἴσως μάλιστα θὰ εἶναι πολὺ. Κατόπιν θὰ πηγαινέτε εἰς τὴν Λέσχην, εἰς τὸ Χρηματιστήριον. Τὴν νύκτα θὰ παίζετε· εἶναι τοῦ συρμοῦ. Γίνονται ἐπίσης καὶ ἵπποδρόμια, εἰς τὰ ὁποῖα στοιχηματίζουσι πολὺ. Μοὶ

τό ἔλεγεν ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ. Τοιοῦτος ἦτο ὁ σύζυγός της. Θὰ σὰς ἀρέσῃ ἴσως ἐπίσης νὰ ἔχετε σταύλους καὶ ἵπποδραμάστας· καὶ τοῦτο εἶναι τοῦ συρμού. Ἐστὲ λοιπὸν εἰλικρινής. Δὲν γίνεται οὕτω σήμερον;

— Ἐχετε δικαίον, εἶναι συνήθη αὐτά.
— Ἀγαπᾶτε τὰ ἵπποδρόμια, δὲν ἔχει οὕτω;

— Φεῦ!

— Ὁ στρατηγὸς μὲ ἐβεβαίουν πρὸ ὀλίγου ὅτι εἰσθε ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων. Σὰς ἀγαπᾶ πολὺ ὁ στρατηγός. Αὐτὸς ἄλλως τε ἀγαπᾶ ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ σὰς ἀγαπᾶ ὀλιγώτερον αὐτοῦ. Τί τῇ ἐκάματε λοιπὸν;

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε!

— Εἰσθε δητικὴ σήμερον

— Εἶναι ὁ καιρὸς τοιοῦτος. Εἶναι θυελλώδης, δὲν εἶν' ἀληθές; Ἐκοιμήθητε κακῶς. Αἱ ἐκατόμβαι αὐταὶ τῶν κονικλίων καὶ τῶν περδικῶν μὲ κατέστησαν νευρικήν. Τκαλίπωρα ζῶα! Αὐτοὶ οἱ Παρισίνοι εἶναι ἀπληγχοὶ· φονεύουσι διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φονεύσωσι καὶ χύνουσιν αἷμα διὰ νὰ τὸ ἴδωσι νὰ ρέῃ. Πῶς εὐρίσκετε τὸν ἵππον σας;

— Ἐξάίσιον.

— Εἶναι σκληροτράχηλος ἐνίοτε. Ἦδη εἶναι εὐπειθής. Πηγαίνειτε συχνὰ εἰς τὸ δάσος εἰς Παρισίους;

— Καθ' ἐκαστὴν Θὰ πηγαίνωμεν μαζύ.

— Πιθανόν. Δὲν εἶναι ἀκόμη βέβαιον. Θὰ νυμφευθῶ μόνον, ὅταν ὁ ἀνὴρ μοὶ ἀρέσει. Εἶμαι πολὺ ἐπίμονος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ ἦμαι ἀρεστός.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὕμης. Ἡ μήτηρ μου ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀναγκαῖος. Ἐγὼ δὲν τὸν εὐρίσκω τοιοῦτον. Νὰ λάβῃ ἡ νεανὶς ἕνα αὐθέντην τὸ εὐρίσκει πάντοτε μέγα λάθος, ἀφοῦ δύναται νὰ ζήσει καὶ ἀνευ αὐτοῦ.

— Δὲν ὁμιλεῖτε σπουδαίως. Γνωρίζετε, Καικιλία, ὅτι δὲν θὰ ἦμαι αὐθέντης σας.

— Ἀλλὰ δοῦλος, τὸ ἤκουσα. Μὴ εἰσθε κοινός, σὰς παρακαλῶ. Ἀποστρέφομαι τὰ κοινά. Φυσικῶς μοὶ ἀρέσκετε· δὲν ὁμοιάζετε πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλ' ἐπανέρχομαι ἐκεῖ, ἔνθα μὲ διεκόψατε. Ἡ μήτηρ μου ὑποστηρίζει ἔτι, ὅτι ἡ κόρη πρέπει ἐξάπαντος νὰ μνηστευθῇ πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της.

— Δὲν φοβεῖσθε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο

— Προτιμῶ τὴν λέξιν συμβεβηκός. Ἡ ἐνηλικίωσίς μου λοιπὸν εἶναι μετὰ ἐξ ἡμέρας. Τὴν τετάρτην θὰ ἔχω συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου! Πρέπει λοιπὸν νὰ προβῶ εἰς μίαν ἀπόφασιν καὶ θὰ τὸ πράξω ἴσως.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ δ' Ἀμβαρὲς ἐνθαρρυντικώτατον βλέμμα.

Ἐβαινον πρὸ στιγμῆς ἐν σιγῇ. Αἱ ὀξεῖαι φράσεις τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ ἀνησυχοῦν τὸν κόμητα. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της τῷ ἐφαίνετο ἐνίοτε στυγνός, ὀλίγον αἰνιγματώδης ἄλλως τε.

— Ὁ φίλος σας, ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ, θὰ ἔλθῃ αὐριον, ὑποθέτω, ὑπέλαβεν ἡ Καικιλία. Λέγουσιν ὅτι εἶναι πνευματώδιστατος, εἶναι ἀληθές;

— Δὲν θὰ ἦμην φίλος του, ἂν ἔλεγχκακὸν δι' αὐτόν.

— Τίς θὰ ἔλεγε λοιπὸν; Θέλει ἐπίσης καὶ αὐτὸς νὰ νυμφευθῇ;

— Ὁχι.

— Λυπᾶται λοιπὸν τὰς γυναῖκας διὰ τὸν ἀποκλεισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποβάλλουσιν αὐτάς. Μοὶ ἀρέσκει ἤδη πολὺ, μόνον ἐκ τῆς λεπτομερείας ταύτης. Εἶναι πλούσιος;

— Ἐχει εἰσοδήμα ὀγδοήκοντα χιλιάδων λιβρῶν.

— Μετρία περιουσία!

— Εἰς γαίας.

— Ἀ! τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς διετέλει ἀμνηχανὼν Ἡ παρρησία αὐτῇ εἰς νεανίδα, ἥτις ἔζησε τόσῳ μικρὴν τοῦ κόσμου ἀνησυχίᾳ αὐτόν.

Ἡ Καικιλία παρετήρησε τοῦτο.

— Ἐκπλήττεσθε, δὲν εἶν' ἀληθές; εἶπεν αὐτῷ μεθ' ὕψους μελαγχολίας. Ἐχετε ἄδικον. Πῶς ἡδυνάμην νὰ διέρχωμαι τὸν χρόνον εἰς τὴν μόνωσιν ταύτην; Σκεπτομένη. Αὐτὸ ἔπραξα. Ἡ μήτηρ μου εἶναι πάντοτε λίαν ἀπλησυχολημένη καὶ μὲ ἀφίνει πολλάκις μόνην. Ἀγαπᾶ πολὺ τὴν ἐκκλησίαν καὶ πηγαίνει καθ' ἐκαστὴν εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὅταν εἶναι ἐδῶ ὁ ἱερεὺς τὸ γεῦμα εἶναι πολυτελές. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτησε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος ἡγάπα τὴν τράπεζαν καὶ τὴν θήραν. Μετὰ τὸ γεῦμα κλείεται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ σκέπτεται, δὲν εἰδεύω ἐπὶ τίνος ἀντικειμένου. Ἰδοὺ ὁ βίος της. Μένω λοιπὸν μὲ τὴν παιδαγωγόν μου, τὴν δεσποινίδα Σιμονέ, ἡ ὁποία ἀποκοιμάται μὴ ἔχουσα τί καλλίτερον νὰ πράξῃ! Μιμοῦμαι καὶ ἐγὼ τὴν μητέρα μου καὶ κλείομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου ἀναγινώσκω ἢ ὄνειροπολῶ!

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἦν λίαν ἔμφροντις. Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἐτάρασσον αὐτόν εἰς ἄκρον.

— Δὲν ἦμην ἄρά γε ἐγὼ ποτὲ τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀνειροπολημάτων σας; ἠρώτησεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Ἐκείνη ἠτένισεν αὐτόν κατὰ πρόσωπον διὰ τῶν μεγάλων καὶ ἡδέων αὐτῆς ὀφθαλμῶν

— Σεῖς; ὄχι. Εἶμαι εἰλικρινής. Ποσῶς. Καὶ διὰ νὰ καθησυχᾷ αὐτόν προσέθηκε χαριέντως:

— Μὴ ἐκπλήττεσθε. Δὲν ἐγνωρίζομεθα. Ἡ συνοδία ἀφικνεῖτο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀνύψωσε τὸ μαστίγιόν της διατάσσουσα νὰ σταθῶσιν.

Ἡ μικρὰ συνοδία συνηθροίσθη.

Ὅταν οἱ ἵπποι ἀπετέλεσαν ἡμικύκλιον, ἡ Καικιλία ἔλαβε τὸν λόγον:

— Σὰς ὑπεσχέθην ἔν περιεργον, εἶπε. Παρατηρήσατε ἐνώπιόν σας. Ἰδοὺ.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

Ὁ πρίγκηψ ἀπήτησεν, ὅπως παρακαθήσων καὶ αὐταὶ εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν συζύγων των, καὶ λησμονήσας τὰς συμφορὰς τοῦ ἐδείχθη τόσον χαρίεις καὶ ἄστεϊς, ὥστε αἱ δέσποιναι ἐκεῖναι, βλέπουσαι βραδύτερον αὐτὸν συχνάκις ἐν τῇ αὐλῇ, ἐβεβαίουν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσῳ φαιδρός, ὅσῳ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ κινδύνου.

Τὴν πρωΐαν, ὁ Μαμφρέδης, ἀποχαιρέτισας τὰς δεσποίνας καὶ ἐνισχύσας τὴν συνοδίαν τοῦ διὰ τινῶν ἱππέων ἐκ τῶν τοῦ Καπέκου, ἀνεχώρησεν.

Ἀφίκετο εἰς Μέλφι, ὅπερ ἔκλεισεν αὐτῷ τὰς πύλας.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπραξαν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀσκολι, φονεύσαντες μάλιστα καὶ τὸν διοικητὴν, δεῖξαντα πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν.

Ἄλλος, ἦσσαν γενναῖος, θ' ἀπηλπίζετο. Ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης, ἀντλῶν θάρρος ἐξ αὐτῆς τῆς δυστυχίας, ἀπεφάσισε νὰ παλαίσῃ μέχρις ἐσχάτων κατὰ τῆς τύχης, καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν Βενόζαν, ἥτις ὑπεδέξατο αὐτόν μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐν τῇ Λουκερίᾳ τῶν Σκρακηνῶν ἤρχεν ὁ μαρκήσιος τοῦ Χόχεμβεργ, ὅστις εἶχεν ἀφίσει ἐκεῖ διοικητὴν τὸν Μαρχίσιον, διατάξας αὐτόν νὰ τηρῇ πάντοτε κεκλεισμένας τὰς πύλας.

Ὁ Μαρχίσιος ἐξετέλεσε θρησκευτικῶς τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του· ἀλλ' εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν αὐτῷ ἡ τοιαύτη πρόνοια.

Ὁ Μαμφρέδης, καταλιπὼν ἐν Βενόζᾳ τὴν συνοδίαν τοῦ καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς δύο πιστοὺς τοῦ Καπέκου καὶ τὸν ἀρχικυνηγόν τοῦ Φρειδερίκου, ἔλαβε τὴν εἰς Λουκερίαν ἀγούσαν, παρακάμψας τὸ Ἀσκολι καὶ τὴν Φόγγιαν.

Ἡ νύξ κατέλαβεν αὐτόν κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς ἐκτεταμένης ἐκείνης πεδιάδος, ἥτις καὶ νῦν ἔτι καλεῖται Τράπεζα τῆς Ἀπουλίας.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο θυελλώδης· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τοῦ Τάραντος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀναχαίτιζονται ἐκ τοῦ φόβου, δν ἐμπνέει τεταραγμένος οὐρανός... ἐπρωχώρησε...

Τὰ σκότῃ ἐγένοντο πυκνώτερα... Ὁ ἄνεμος ἐμείνετο... Παχύταται σταγόνες βροχῆς ἐπιπτον ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ προσώπου του...

Αἶφνης ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, καὶ βαθυτάτῃ σιγῇ διεδέξατο αὐτόν... Ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ, οὐδὲν ἄλλο ἤκουετο, ἢ ἡ ἔρρυθμος τῶν ἵππων ποδοβολή...

Ἀστραπή διέσχισε τὸν οὐρανόν, εἴτα